

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਵਾਂ ਸਹਿਤ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਇਥੋਂ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਕਿਹੜੀ ਰਾਏ ਫੈਰਨ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- 1- ਜੱਦ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਰਾਏ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਇਸ ਰਾਏ ਨੂੰ ਫੈਰਨ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 2- ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਘਰ ਦਾ ਘਰ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਗੌਡ ਫਾਦਰਲੀ ਵਰਲਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੀਯਲ ਵਰਲਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਇਹ ਹੈ। ਘਰ ਦਾ ਘਰ ਵੀ ਹੈ। ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠ ਹਨ ਫਿਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਜੋ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨਾਲੇਜ ਸਿਵਾਏ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਯੂਨੀਵਰਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੀ ਪਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਚੋਜ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਇੱਥੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਬਦਲਕੇ ਨਵਾਂ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇੱਥੇ ਹੈ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ... ਇਹ ਝੂਠ ਖੰਡ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ, ਹੁਣ ਝੂਠ ਖੰਡ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿਣਗੇ ਉਹ ਝੂਠ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਭਗਵਾਨਵਾਚ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਨ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਤਤ੍ਵ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਤਤ੍ਵ। ਇਹ ਅਕਾਸ਼ ਤਤ੍ਵ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਸਾਕਾਰੀ ਪਾਰੂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਸਿਲਵਰ... ਫਿਰ ਕੀ? ਫਿਰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਜਰੂਰ ਆਵੇਗੀ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਤੇ ਦਵਾਪਰ ਦਾ ਸੰਗਮ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜੱਦ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਓ। ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਿਲਨ ਦਾ ਸੰਗਮ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁੰਭ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਮੇਲ। ਦੋ ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਹਨ, ਤੀਜੀ ਫਿਰ ਗੁਪਤ ਨਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਝੂਠ ਹੈ। ਗੁਪਤ ਨਦੀ ਕੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਗੇ ਕਿ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਨਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਗੰਗਾ ਨਿਕਲ ਆਈ, ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਝੂਠ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਫੜ ਲਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਗਿਆਨ - ਦਿਨ ਸੁੱਖ, ਫਿਰ ਹੈ ਭਗਤੀ - ਰਾਤ ਦੁੱਖ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਦੀ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ, ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦਾ, ਫਿਰ ਰਾਤ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੀ।

ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਸਭ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਇੱਕ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰੋ ਸੋ ਬਾਪ ਦੀ ਰਾਏ ਨਾਲ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਇੰਨਾ ਸਮੇਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨਾਲ ਚੱਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪਤਿਤ ਹੀ ਬਣਦੇ ਆਏ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ - ਮਾਰਗ ਹੈ ਹੀ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਮਾਰਗ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਛੁਡਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਵੀ 84 ਜਨਮ ਦੱਸੇ ਹਨ ਨਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਅੱਖਰ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਸਿਲਵਰ ਏਜ... ਇਵੇਂ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਕੇ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ ਬਣੇ ਹਨ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਰਾਈਟ ਹਨ ਜਾਂ ਮੈਂ ਰਾਈਟ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਿਟੀ। ਜੇ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਥਾਰਿਟੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਿੱਤਾ ਸੀ ਹੁਣ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਕਿਵੇਂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫਿਕ, ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬੇਲਾਂ ਕਿਵੇਂ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਣੀ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜੇਕਰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਡਿੱਗਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੀ ਨਾ ਰਹੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਉੱਥੇ ਪਰਾਏ ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੱਦਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੀ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਸਭ ਕਾਮ - ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਸੜ੍ਹ ਮਰੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋ ਸਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਆਕੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਾਮ - ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਾਮ - ਚਿਤਾ ਨਾਲ। ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੇ ਲੋਭ ਨਾਲ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਪਾਵਨ ਹਨ, ਦੇਵਤਾ ਪਾਵਨ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਸੀ। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਵਰਲਡ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਹੈ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪੀਸ, ਪ੍ਰਾਸਪਾਰਟੀ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਸਨ। ਪਿਓਰਿਟੀ ਹੈ ਫਸਟ। ਹੁਣ ਪਿਓਰਿਟੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਸਪਾਰਟੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਪਿਆਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਸਭ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਸ਼ੇਰ ਬੱਕਰੀ ਇਕੱਠੇ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼

ਗੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਮੱਛਰ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ। ਭਾਰਤ ਹੁਣ ਗਰੀਬ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਕਿਚੜਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸਫਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਬੈਕੁੰਠ ਦੀ ਗਾਂ ਵੀ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਗਾਂਵਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਗਾਂਵਾਂ ਤਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੈਵਿਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ! ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਿਚੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਗਿਆਨ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਬੰਬ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੰਬ ਸੁੱਟਣ ਤਾਂ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਜੀਵਾਣੂ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ। ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਤਾਂ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਦਵਾਈ ਆਦਿ ਕਰ ਸਕਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨੈਚੁਰਲ ਕਲੈਮਿਟੀਜ਼, ਮੂਸਲਾਧਾਰ ਬਰਸਾਤ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਨੀਏ, ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੰਨੀਏ। ਅੱਛਾ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਵੇਖ ਲਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ! ਕੀ ਇਸ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਤੇਜੋਮਯ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ - ਅਰਜੁਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਬਸ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਇਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ - ਜੋ ਜਿਸ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮੀਰਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਤਨ ਬਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੈਕੁੰਠ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨਰਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਫਿਰ ਤੋਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ ਬਲ। ਬਾਹੂਬਲ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ, ਕਈ ਜਨਮ ਚਲੀਆਂ ਹਨ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਹਾਰਟਫੇਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਪੱਕੇ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਸੰਸ਼ੇਬੁੱਧੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਅਸ਼ਚਰਿਆਵਤ ਸੁੰਨਤੀ, ਕਬੱਤੀ, ਭਗੰਤੀ... ਅਹੋ ਮਾਇਆ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲੈਂਦੀ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਬਲਵਾਨ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸੈਂਟਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਮ - ਕਟਾਰੀ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲਿੱਤੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਨਮੁੱਖ ਆਈਏ। ਬਾਬਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਡਿੱਗਿਆ ਸੇ ਡਿੱਗਿਆ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਰਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕੋਗੇ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਚਾਖੇ ਬੈਕੁੰਠ ਰਸ, ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਚੰਡਾਲ... ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। 5 ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਸੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੰਦ੍ਰਪ੍ਰਸਥਾ ਦੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਸ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਬੈਠਣਾ, ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਹੀ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਦੇਖਦੀਆਂ ਪੁਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਨਗਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਾਓ। ਬੰਦਹੇਲੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਪਾਰੂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਕਾਮੇਸ਼ੁ, ਕਰੋਧੇਸ਼ੁ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੜੀ ਖਿਟਪਿਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ। ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗਾਰੰਟੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਇਹ ਬੰਬਸ ਆਦਿ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੀ

ਕੁਲ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਕੀ ਕਰੀਏ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਤਿਯੁਗੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਚਲਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਜਾਈ ਪਦਵੀ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਫੁਸਟ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਦਮ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਕੇ ਚਲਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ ਰੱਖ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਤਪੱਸਵੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਭਵ।

ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤਪੱਸਵੀ ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਹੇਠ ਬੈਠਕੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਰਹੱਸ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਜੜ ਵਿਚ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਖੁਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ ਰੱਖ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਇਸ ਬ੍ਰਿਖ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਨਸ਼ਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਲਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਵੀ ਤਪੱਸਿਆ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਰਹੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤਨ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਕਦੇ ਬਿਮਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਅਵਿਅਕਤ ਇਸ਼ਾਰੇ - ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਦਾਤਾ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖਸ਼ ਕਰੋ।

ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਰਵ ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਭਗਤਪਨ ਜਾਂ ਭਿਖਾਰੀਪਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ ਨਾ ਹੋਣ। ਅਜਿਹਾ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਨਾ ਆਵੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਮੇਰੀ ਕੁਝ ਮਦਦ ਕਰਨ, ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇਣ। ਬਾਬਾ ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਚਾਹੀਦਾ, ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ ਸ਼ਬਦ ਦਾਤਾ, ਵਿਧਾਤਾ ਵਰਦਾਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੋਭਦਾ ਨਹੀਂ। ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਸੰਪੰਨ ਸਥਿਤੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ।